

Sygn. akt I UK 181/16

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania M.K .
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 marca 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 27 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 listopada 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w T. i zmienił wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 13 marca 2015 r., oddalając odwołanie M.K. od decyzji z dnia 29 kwietnia 2014 r., w przedmiocie ustalenia podlegania przez niego ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 30 września 2008 r. i od dnia 1 listopada 2008 r. do dnia 16 lipca 2013 r. z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej. Od dnia 1 stycznia 1999 r. dokonał tylko zgłoszenia do ubezpieczenia zdrowotnego, wskazując jako tytuł ubezpieczenia działalność pozarolniczą osoby mającej ustalone prawo do renty. Rentę z tytułu niezdolności do pracy pobierał do dnia 16 lipca 2013 r., a od dnia 17 lipca 2013 r. nabył prawo do emerytury.

Sąd pierwszej instancji, stosując art. 9 ust. 4c ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2008 r. (por. art. 2 pkt 1 lit. b) ustawy zmieniającej ustawę o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 1 lipca 2005 r., Dz.U. Nr 169, poz. 1412) ustalił, że od listopada 2006 r. ubezpieczony, pozostając współnikiem syna, nie uczestniczy w prowadzeniu działalności w spółce cywilnej pod nazwą PHU E.. Ustalenie to Sąd drugiej instancji uznał za dowolne wobec dowodu z wpisu do rejestru działalności gospodarczej, opłacania składki na ubezpieczenie zdrowotne, dzielenie się z synem wypracowanym zyskiem po połowie oraz aktywności zawodowej ubezpieczonego na podstawie umowy o pracę od dnia 1 do dnia 31 października 2008 r.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 6 pkt 1 i art. 13 pkt 4 ustawy z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 121 ze zm.) w związku z art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 584 ze zm.) przez błędną wykładnię pojęcia „prowadzenie działalności gospodarczej”.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał na konieczność rozważenia przez Sąd Najwyższy, „jakie kryteria decydują o zaliczeniu danej osoby do kręgu podmiotów prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą, a mianowicie czy tymi kryteriami są wymienione w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej: prowadzenie działalności zarobkowej w sposób ciągły i zorganizowany, czy też decyduje o tym bycie współnikiem spółki cywilnej wpisanym do ewidencji działalności gospodarczej, pobieranie zysków w wysokości posiadanego udziału oraz opłacanie z tego tytułu podatku dochodowego i składki zdrowotnej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący sformułował wniosek odpowiadający przyczynie kasacyjnej ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., w związku z czym należy zwrócić uwagę, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się w znaczeniu jego rozstrzygnięcia dla rozwoju prawa lub jako precedensu dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno zatem przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi art. 390 § 1 k.p.c., a więc odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do wątpliwości dotyczących rozumienia określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do analizowanej instytucji prawnej.

Powołanie się na przyczynę kasacyjną w postaci istotnego zagadnienia prawnego nie może więc sprowadzać się do wątpliwości dotyczących prawidłowości rozstrzygnięcia indywidualnej sprawy ani do potrzeby wykładni i stosowania prawa w konkretnym stanie faktycznym, które nie przyczynia się do rozwoju prawa (por. ostatnio wydane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2016 r., II PK 340/15, niepublikowane, z dnia 15 września 2015 r., III SK 4/15, niepublikowane i z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, niepublikowane).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wskazanych wymagań. Przedstawione w nim zagadnienie nie istnieje jako zagadnienie prawne lub źródło rozbieżności w orzecznictwie, w związku z czym nie wymaga podjęcia przy rozpoznaniu skargi kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).